

**Centrale Raad voor het Bedrijfsleven
Bijzondere Raadgevende Commissie Visserij**

Reacties

met betrekking tot het Groenboek

over de hervorming van het

Gemeenschappelijk Visserijbeleid

Hebben onder het voorzitterschap van de heer M. DESUTTER volgende reacties op het Groenboek geformuleerd :

namens de werkgeversorganisaties

de heren E. BROUCKAERT, T. CRAEYNEST, B. DESMYTER, J. VAN DEN ABEELE

namens de werknemersorganisaties

de heren A. DEBOCK, J. KERKHOF

gecoöpteerde leden

de heren H. POLET, M. WELVAERT

deskundigen

de heren R. DE CLERCK, J. VAN DE STEENE

Secretariaat : E. Jacobs
Blijde inkomstlaan 17-21 – 1040 Brussel
02/233.88.37
e-mail : edja@ccecrb.fgov.be

Slijkensesteenweg 2 – 8400 Oostende
059/33.32.72 fax: 059/33.22.13
e-mail: brc.visserij@scarlet.be

De Bijzondere Raadgevende Commissie Visserij van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven, verder genoemd de BRCV, heeft in haar vergaderingen van 30 september en 23 oktober 2009 een bespreking gewijd aan het Groenboek over de hervorming van het Gemeenschappelijk Visserijbeleid (GVB).

Volgend advies ter attentie van de heer Minister van Landbouw en Visserij en van het Directoraat-generaal voor de Visserij van de Europese Commissie werd door de BRCV goedgekeurd op 18 december 2009.

In het Groenboek wordt een balans gemaakt van het huidige visserijbeleid, wordt gewezen op de vooruitgang die geboekt werd naar aanleiding van de vorige hervorming en worden een aantal structurele tekortkomingen van het huidige beleid besproken. Het document moet als basis dienen voor een brede discussie en bij elk van de domeinen worden vragen gesteld waarop alle belanghebbenden kunnen reageren en hun standpunt kunnen geven over de manier waarop de EU haar visserijbeleid kan verbeteren.

*

* *

Voorafgaande opmerking

De BRCV stelt vast dat de Europese Commissie het steeds heeft over duurzame ontwikkeling, maar van de drie pijlers waarop duurzame ontwikkeling berust, namelijk een economische, een sociale en een milieupijler, wordt de tweede sterk onderbelicht. Men zou mogen verwachten dat op het moment dat de Commissie een plan opstelt waarbij duurzame ontwikkeling wordt geponoerd de drie dimensies evenredig zouden worden belicht. Het is bedroevend te moeten vaststellen dat bij de analyse van de sector geen beschrijving wordt gegeven van de toestand van de tewerkstelling, nergens staan objectieven m.b.t. de tewerkstelling, nergens wordt aandacht besteed aan de gevolgen van het beleid voor de tewerkstelling.

Antwoorden

De vijf structurele tekortkomingen van het beleid

1. Het diep ingewortelde probleem van de overcapaciteit aanpakken

De BRCV wijst er op dat het begrip overcapaciteit geen vast gegeven (cijfer) is maar dat het kan variëren in functie van de normale jaarlijkse schommelingen in elke stock, alsook in functie van de doelstellingen, minimum biomassa, maximum visserijsterfte, de voorzorgswaarden van deze parameters en de maximale duurzame opbrengst. In de eerste plaats moet men definiëren wat men onder **overcapaciteit** verstaat en dit moet gebaseerd zijn op concrete gegevens. De overcapaciteit wordt als een fundamenteel probleem bestempeld: de Europese vloten zouden te groot zijn in vergelijking met de beschikbare hulpbronnen. Nergens wordt gezegd hoe die overcapaciteit verdeeld is over de lidstaten en visbestanden. Als gevolg van beëindigingacties is de Belgische vissersvloot op een kritisch minimum gekomen; recent werd de vlootaanpassingsregeling goedgekeurd en worden opnieuw

negen vaartuigen onttrokken. Daarvan zullen er twee in het kader van de gedeeltelijke buitenbedrijf stelling worden vervangen door kleine nieuwe vaartuigen met een capaciteit van maximum 40 % van het te vervangen onttrokken vaartuig. Er blijft geen marge meer over. Ook voor de secundaire activiteiten moet een minimum in stand worden gehouden wil men nog enige overlevingskansen hebben.

Er moet een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen overcapaciteit (economische aspecten) en **overbevissing** (ecologische aspecten). Als men spreekt over overcapaciteit dan heeft men het over economische factoren: de capaciteit om te vissen is zodanig dat er onvoldoende marge is voor iedereen die capaciteit heeft om aan visvangst te kunnen doen.

De zogezegde overbevissing steunt op wetenschappelijke gegevens die op zijn minst discussieerbaar zijn. Een heel pak wetenschappelijke gegevens ontbreken trouwens maar toch worden bepaalde beslissingen genomen die gesteund zijn op gegevens die er van bepaalde soorten nog niet zijn. Overbevissing werd vroeger afgemeten t.o.v. de limietwaarden, dan kwam het voorzorgsprincipe en sinds de top van Johannesburg streeft men naar de maximale duurzame opbrengst. Dat zijn drie vormen waarmee overbevissing kan worden aangeduid die een verschillende uitkomst hebben. De hoogste graad van overbevissing wordt genoteerd bij deze laatste parameter.

Op de vraag of de capaciteit aan de hand van wetgeving moet worden beperkt is het antwoord ja - als er een definitie is van wat overcapaciteit is - omdat ook een aantal begeleidende maatregelen kunnen worden genomen.

Hoewel de sloopregeling voor sommige reders soelaas heeft geboden is ze niet de juiste oplossing voor de afbouw van de vloot. Ook lost men er de economische problemen niet mee op.

Zoals in een vroeger advies al werd gesteld zal een systeem van **overdraagbare individuele quota** leiden tot een grotere kapitalisatie. Het gevaar bestaat dat de quota in handen komen van enkele kapitaalkrachtige investeerders, die met de sector geen uitstaans hebben en die de visrechten verhuren. Bovendien werkt de introductie ervan kostenverhogend en de middelen die aangewend worden voor verwerving van vangstrechten kunnen niet langer worden bestemd voor herinvestering in de modernisering van het vaartuig of vistuig en de omschakeling naar milieuvriendelijke technieken. De BRCV blijft gekant tegen overdraagbare individuele quota en pleit er voor de keuze aan elke lidstaat over te laten.

2. De doelstellingen van het beleid toespitsen

Zij herhaalt dat het geen kwestie is van prioriteit tussen het ecologische, het economische en het sociale maar dat **alle drie aspecten evenwaardig** moeten worden behandeld. Zij betreurt dat er geen beleidsdoelstellingen worden opgesteld voor de tewerkstelling, zowel kwantitatief als kwalitatief. Indien vissers moeten worden omgeschoold, moet worden nagegaan wat hun capaciteiten zijn en wat de mogelijkheden zijn. De sociale componenten van het beleid ontbreken volledig. Het is absoluut noodzakelijk de instroom van jonge mensen te bevorderen wat een prioriteit van het beleid zou moeten zijn.

Bovendien kan de vraag gesteld worden in hoeverre de ecologische doelstellingen, die op weinig wetenschappelijke argumenten steunen, realistisch zijn en of niet ze niet moeten worden bijgesteld.

3. Het besluitvormingskader afstemmen op de kerndoelstellingen voor de lange termijn

De BRCV is van mening dat bij de besluitvorming een meer **gedecentraliseerd** systeem met een grotere betrokkenheid van alle belanghebbenden aangewezen is. De algemene principes van het beleid en de regelgeving moeten worden overgelaten aan de Raad van Ministers, het beheer van de visserij en de uitvoering van het beleid moet zoveel mogelijk op lidstaatniveau worden beslist. Waar mogelijk kan eventueel gedacht worden aan regionale beheerseenheden van lidstaten uit de regio in kwestie.

Hoe meer men decentraliseert hoe complexer de zaken weliswaar worden maar aan de andere kant kan men op die manier beter inspelen op regionale behoeften. De Regionale adviesraden leveren goed werk maar hun adviezen, als ze eenparig worden genomen, zouden bindend moeten zijn. Ze moeten verder worden uitgebouwd.

4. De sector tot meer verantwoordelijkheid bij de uitvoering van het GVB aanzetten

In het Groenboek wordt voorgesteld de Po's om te vormen tot instanties waarlangs de verantwoordelijkheid van de sector voor quota- en inspanningsbeheer wordt gekanaliseerd.

Volgens de BRCV moeten de Po's voor hun inschakeling bij de uitvoering van het GVB meer middelen krijgen: als men effectief verantwoordelijkheid wil geven aan de sector moet men ook de mogelijkheid geven om die verantwoordelijkheid op te nemen.

Als men de Po's meer bevoegdheden geeft en eventueel ook de mogelijkheid om een aantal correctiemaatregelen toe te passen zal toch altijd een of andere controle door de overheid zelf moeten gebeuren.

5. Een nalevingcultuur ontwikkelen

Volgens de BRCV kan het systeem van verzameling van gegevens worden verbeterd door **alle geledingen** erbij te betrekken: er moet ook rekening worden gehouden met gegevens uit de sector zelf.

Europa bepaalt de TAC's, stelt de quota vast die elke lidstaat ter beschikking krijgt, legt de visserij-inspanning op, schrijft de principes van de controles voor. De bevoegdheid van de lidstaat om zelf te bepalen hoe de verdeling van de quota gebeurt, moet volgens de BRCV worden behouden.

Zij pleit er ook voor dat, wat de controles betreft, elke lidstaat op eigen grondgebied en in eigen wateren moet blijven kunnen optreden volgens het eigen wetgevingsstelsel. Een controle op de controlefunctie door het Europees agentschap kan bijdragen tot het gelijkheidsprincipe.

Vissers ervaren dat de straffen in de verschillende lidstaten verschillen en vragen dat zij in heel de Europese unie gelijk worden behandeld. Teneinde een harmonisering van sancties en controles te bewerkstelligen werd trouwens een agentschap opgericht, dat coördinerend moet optreden tussen de lidstaten.

Wellicht moet er aan gedacht worden om voor de uitvoering van specifieke onderdelen van de handhaving, mits de vooropgestelde doelstellingen op Europees niveau worden gerespecteerd, een

gedecentraliseerd en transparant systeem uit te werken waarbij tussen lidstaat en sector een nauwe samenwerking vereist is.

Verdere verbetering van het beheer van de EU-visserij

1. Een gedifferentieerde visserijregeling ter bescherming van kleinschalige kustvloten

Een **tweesporenbeleid** zoals in het Groenboek wordt voorgesteld, nl. gedifferentieerde beheersregelen, één voor de grootschalige vloot, met aanpassing van capaciteit en economische efficiëntie, en de tweede voor de kleinschalige vloot met de nadruk op sociale oogkenmerken is volgens de BRCV niet aangewezen.

“Small scale fisheries” werd vertaald door kleinschalige kustvloot. Zij wenst te benadrukken dat ons land een kleinschalige vloot heeft maar geen kleinschalige vaartuigen. Dit hoofdstuk is eigenlijk niet voor ons land van toepassing.

Onze vloot werd zowel in motorvermogen als in tonnenmaat afgebouwd en is teruggevallen op een kritische vlootmassa die moet worden behouden om economisch leefbaar te zijn. De BRCV vraagt dat bijzondere aandacht zou worden gewijd aan het **specifieke van onze kleine vloot** en een specifieke maatregel wordt voorzien, zodat een uitzondering kan bekomen worden voor een vloot die niet meer verder kan inkrimpen.

Niet alleen vanuit economisch oogpunt maar ook in het kader van een duurzamere visserij en werkgelegenheid is zij voorstander om het aantal vaartuigen opnieuw te laten toenemen door de vervanging van een groot vaartuig door een aantal kleinere en hiervoor de nodige financiële middelen te voorzien.

2. De EU-visserij optimaliseren

Het voordeel van beheersplannen per visserijtak is dat er maar één plan bestaat voor de ganse vloot, terwijl de vloot nu geconfronteerd wordt met meerdere plannen. De BRCV is echter van oordeel dat dergelijke beheersplannen in een gemengde visserij, zoals de onze, moeilijk verdedigbaar zijn: alles zal immers worden afgestemd op de slechtste visbestanden met alle nadelige gevolgen voor deze visserij.

De kernvraag is of men richting een vangstbeperking dan wel een beperking van de visserij-inspanning gaat? Volgens de BRCV gaat het hier duidelijk om gerichte vragen naar visserij-inspanning toe. Wel moet worden toegegeven dat de visserij-inspanning een vereenvoudiging van en oplossing kan zijn voor het probleem van de teruggooi, maar de voortdurende vermindering van het aantal zeedagen houdt grote risico's in. **De voorkeur gaat duidelijk naar de TAC's en quota**, die de basis moeten vormen van het beheer, desnoods ondersteund door de visserij-inspanning. Een combinatie van beide is dus de beste oplossing en de lidstaat beslist zelf, binnen de grenzen die worden opgelegd, hoe dat hij zijn quota en visserij-inspanning verdeelt over zijn vaartuigen.

Op de vraag of een hervorming van het GVB in twee stappen moet worden overwogen: specifieke maatregelen in de richting van de maximale duurzame opbrengst (MSY) vóór 2015, gevolgd

door maatregelen voor het behoud van de MDO als maximaal exploitatieniveau ná die datum, wenst de BRCV te benadrukken dat de sector vragen stelt bij de MDO en dat ook moet worden rekening gehouden met **economische en sociale** aspecten. Het is van het grootste belang dat de kloof tussen wat de wetenschap beweert en wat de sector zegt wordt verkleind.

Het probleem van de **teruggooi** is een afzonderlijke rubriek waard. De teruggooi is een zodanige gecompliceerde zaak dat een eenvoudig antwoord niet mogelijk is. De eerste vraag die men zich moet stellen is wat men onder teruggooi verstaat. Er zijn verschillende soorten en iedereen is er tegen dat commerciële vis wordt teruggewooid. In het kader van de gemengde visserij is die MDO verbintenis moeilijk toepasbaar en teruggooi moet in een afzonderlijk hoofdstuk worden behandeld. De twee mogen niet worden vermengd.

3. Het beginsel van de relatieve stabiliteit.

De BRCV benadrukt dat het beginsel van de **relatieve stabiliteit** moet worden gehandhaafd. De vangstrechten dateren van de jaren 70 en zouden kunnen worden **geactualiseerd** door te werken met de huidige quota en rekening te houden met het ruilen tussen de lidstaten gedurende een bepaalde referentieperiode.

Om rekening te houden met de behoeften van bepaalde lokale bevolkingsgroepen in de Gemeenschap die bijzonder afhankelijk zijn van de visserij hebben, bij de verdeling van de quota, het Verenigd Koninkrijk en Ierland voor bepaalde bestanden als gevolg van de zgn. preferenties van den Haag vangstrechten bij gekregen. Het zou interessant zijn na te gaan wat de gevolgen zijn als men de TAC's zou herverdelen op basis van de effectieve quota van de laatste vijf of tien jaar.

Zij wijst er op dat de **twalfmijlszone** een belangrijk paai- en kraamgebied is, die maximaal moet worden beschermd en worden beperkt voor alle andere activiteiten dan visserij en scheepvaart. Zij is van mening dat de uitzondering voor lidstaten die belangrijke historische rechten konden aanbrengen in bepaalde kustgebieden met bepaalde vaartuigen op bepaalde vissoorten moet worden gehandhaafd. De vraag wordt gesteld of de toegang moet worden beperkt tot kleinschalige vissersvaartuigen. Het is echter noodzakelijk een consensus te bereiken wat men hieronder verstaat.

In het kader van het maritiem beleid is het feit dat de kustzone een belangrijk paaigebied is voor heel wat visbestanden een argument om een ruimtelijke ordening binnen deze zone te realiseren, waarbij een aantal activiteiten worden toegestaan en andere, zoals het lozen van baggerspecie, zandwinning en windmolens, worden geweerd: dit zou een groter paaigebied voor de vis betekenen.

4. Handel en markten

De BRCV werpt op dat **etikettering en labels** weinig garantie bieden op duurzaamheid en eerder een marketinginstrument zijn voor retailbedrijven dan een middel ten voordele van de productiesector. Men kan heel wat vragen stellen bij het resultaat van al die certificeringorganismen die er bestaan. Het ontbreekt aan minimum richtlijnen waaraan de labels moeten voldoen.

Zij wijst op het gevaar dat een label op een verkeerde manier kan overkomen bij de consument; bij het ontbreken ervan zou de consument kunnen concluderen dat een bepaalde vissoort niet

duurzaam gevangen is. Het naleven van de bepalingen van het GVB, nl. TAC's en quota, visserij-inspanningsbeperkingen, visvergunningen, allerhande technische maatregelen, structuur- en controlemaatregelen, ... een arsenaal aan wetgeving zou moeten volstaan om het **duurzaamheidlabel** te verdienen.

Zij vraagt zich af of niet kan gedacht worden aan een Europees label voor visserijproducten die bekomen werden volgens het gemeenschappelijk hervormd visserijbeleid.

Belangrijke hoeveelheden vis worden ingevoerd uit derde landen. Er is dringend nood aan dezelfde waarden en normen voor deze producten. Ook moeten voldoende middelen worden voorzien voor een evenwaardige sanitaire controle van de ingevoerde producten als van de eigen op de markt gezette producten.

In plaats van elk jaar opnieuw de pers te halen met mededelingen over overbevissing en noodzakelijke maatregelen zou de Commissie naar de consumenten toe meer **positief nieuws** moeten brengen. Het goede van het visserijbeleid, het doel ervan zouden beter moeten worden belicht. De Europese Commissie schildert een eenzijdig negatief beeld af en de situatie m.b.t. overcapaciteit en overbevissing wordt veralgemeend.

De BRCV vraagt zich af of het moment niet aangebroken is om het onderscheid tussen wilde vis en gekweekte vis meer te benadrukken. Volgens haar is het product "**wilde vis**" gevangen binnen de quota op zich al voldoende als certificering en moet men niet verder gaan.

Een aantal leden pleit eveneens voor een veilplicht op communautair niveau.

Samen met de hervorming van het visserijbeleid gaat men ook het marktbeleid hervormen. Het voorstel van de Commissie om de producentenorganisaties een grotere rol en invloed toe te bedelen is maar mogelijk indien zij worden versterkt en financieel gesteund, zodat ze op dit vlak concreter kunnen optreden.

De veilingen hebben als doelstelling de beste prijs te bekomen voor het product wilde vis via het samenbrengen van vraag en aanbod. Het samenbrengen van het volume en de variatie van de aangevoerde vis van de verschillende aanvoerders is de ultieme aantrekkingspool voor het concurrentiële koperspubliek. De veilingen gebruiken hiertoe verschillende promotionele middelen met respect voor de duurzame visserij nl. optimale traceerbaarheid, objectieve kwaliteitscontrole, perfecte informatie via websites en etiketten, efficiënte behandeling en distributie, garantie van de koele ketting. De vertegenwoordigers van de veiling zijn de mening toegedaan dat zij hun doelstellingen ten gunste van de aanvoer beter moeten kunnen waarmaken en hiertoe de nodige middelen ter beschikking moeten krijgen.

De BRCV is van oordeel dat samenwerking tussen alle stakeholders meer dan aangewezen is.

De Commissie vraagt zich ook af of ze geen andere rol moeten spelen door afspraken met de handel te maken. Alleszins moeten er mogelijkheden blijven bestaan om in het marktgebeuren op te treden.

Het prijsondersteunend element wordt in vraag gesteld. Volgens de BRCV werkt de opvang marktstabiliserend. De opvang is het beste bewijs dat voor die vissoorten die opgevangen worden een

extra inspanning moet worden geleverd naar promotie toe. Het is onverantwoord dat vis vernietigd wordt; hij kan nog verwerkt worden; er is een grotere rol weggelegd voor de visverwerking.

5. Integratie van het gemeenschappelijk visserijbeleid in de bredere context van het maritieme beleid

In de loop der jaren - oorspronkelijk diende de zee voor scheepvaart en visserij – zijn er nieuwe activiteiten bijgekomen. Er moet worden gestreefd naar integratie maar de visserij, die momenteel nogal wat geveiseerd wordt, moet in dat maritieme beleid een **voornamelijk** rol krijgen en mag niet achtergesteld worden. Men gaat de zee op alle manieren beschermen maar men denkt niet aan de economische en sociale gevolgen; ecologie krijgt een stuk voorrang op economie. Eerst moet worden nagegaan waar kan gevist worden; in de andere zones kan men dan andere activiteiten toelaten. Het mag echter niet omgekeerd zijn en er wordt over het algemeen te weinig met de visserij rekening gehouden.

De inspanningen die de visserij moet doen of supplementair moet doen in het kader van het gemeenschappelijk maritiem beleid moeten worden gecompenseerd.

De BRCV wenst bij de laatste vraag i.v.m. klimaatverandering te benadrukken dat de visserij meewerkt aan een soort van monitoring van wat er allemaal gebeurt aan vervuiling op zee en aldus een positieve bijdrage in de strijd tegen de klimaatverandering levert. Belangrijk is ook de mogelijke impact van de klimaatverandering op het gebied van visserij te bekijken.

6. Kennisbasis voor het beleid.

De BRCV stelt vast dat er bij de huidige datacollectie een grote kloof bestaat tussen wat de wetenschap beweert en wat de sector staande houdt. Er moet aan gewerkt worden om die kloof te dichten zodat er een eenvormig advies over de visbestanden komt. De **datacollectie** kan ook anders; wat een visser aanbrengt aan gegevens, ervaring of waarneming op zee wordt niet altijd voldoende meegenomen in de conclusies.

Elk jaar moet worden vastgesteld dat er veel bestanden zijn waarover geen of voldoende gegevens of betrouwbare gegevens zijn.

Er loopt in ons land een project waarbij in bepaalde zones, als er geen waarnemers mee zijn, de visser volgens een bepaalde procedure een eigen bestandsopname zou doen. Wel moet er voor gezorgd worden dat de gegevens van die bemonstering bruikbaar zijn.

7. Structuurbeleid en openbare financiële steunverlening.

Hoewel volgens de BRCV zwaartepunt 1 het meest belangrijke moet blijven en er voor gezorgd moet worden een rendabele en gezonde sector te behouden moet de topprioriteit het beter in kaart brengen van de **sociale gevolgen** zijn. Men komt opnieuw terecht bij de discussie rond duurzame ontwikkeling en zijn drie componenten. Het kan niet dat men er één van oplost en voor de andere er van uitgaat dat het elders gebeurt. Men moet naar een veel beter geïntegreerd beleid gaan. Europa brengt nu een aantal maatregelen zonder te weten om hoeveel tewerkstelling het gaat, wat de invloed is voor de werknemers in de sector. De sociale component mag geenszins in de verdrukking komen en moet als evenwaardige duurzaamheidspijler worden behandeld.

Opruimen en alleen nog subsidies geven voor hervorming en overschakeling kunnen niet de doelstellingen van het beleid zijn.

De BRCV wijst op de ouderdom van onze vaartuigen. Europa stuurt maar aan op afbouw en verdedigt de stelling dat nieuwbouw maar zelf moet worden gefinancierd. Er moet worden gedacht aan de continuïteit van onze vloot, die eens zal moeten worden vernieuwd. De vaartuigen werden in de jaren 80-90 gebouwd in functie van het boomkorsysteem en het is niet zo evident op gebied van efficiëntie om op een andere visserijtechniek over te schakelen.

Het Groenboek is zeer theoretisch maar zeer weinig praktisch. Een aantal zaken, zoals overbevissing, overcapaciteit, discards, moeten eerst goed worden gedefinieerd. De hervorming moet gebaseerd zijn op **wetenschappelijke** en **technische** verslagen of studies en niet op percepties, meningen of instincten.

Wat de financiële overheidssteun betreft voor de kleinschalige- en grootschalige visserij herhaalt de BRCV dat er geen tweesporenbeleid kan gevoerd worden en dat de voorwaarden gelijk moeten zijn voor alle landen.

Zij pleit er opnieuw voor dat onze vloot een zekere **minimumgrootte** moet bewaren. Dit moet wat ons land betreft een belangrijk criterium zijn.

Wat de vraag m.b.t. de indirecte steunverlening betreft preciseert de BRCV dat de diensten die in verband staan met visserijbeheer, zoals de toegang tot de visgronden, het onderzoek en de controle gratis moeten blijven.

8. De externe dimensie.

De BRCV preciseert dat dit vooral van belang is voor lidstaten die in de wateren van derde landen vissen en te maken krijgen met de visserijovereenkomsten tussen de EG en die landen. Zij herhaalt haar standpunt dat in de visserijovereenkomsten met derde landen **bepalingen van sociale aard**, die gelden voor alle bemanningsleden, moeten worden opgenomen;

Gezien ons land geen internationale visserij heeft wordt hier verder niet op ingegaan.

9. Aquacultuur.

In deze sector vertegenwoordigt ons land niet veel maar het ondergaat wel de invloed van de aquacultuur in andere landen.

De BRCV is van mening dat Europa een rol te vervullen heeft voor de aquacultuur in het kader van het Gemeenschappelijk Visserijbeleid.

Zij onderschrijft het standpunt dat:

- binnen Europa aquacultuur een grotere rol moet spelen in de eigen bevoorrading.

- wat competitiviteit betreft er streng op wordt toegezien dat aquacultuurproducten die in de EU ingevoerd worden aan dezelfde eisen en normen voldoen als de in de EU geproduceerde producten. Daarbij is een initiatief van de Commissie dat voor meer transparantie zorgt in deze materie zeer welkom.
 - noodzakelijk is dat op alle Europese aquacultuurproducten vermeld wordt aan welke eisen en normen deze voldoen.
 - de EU een belangrijke rol kan en moet blijven spelen in onderzoek en ontwikkeling voor de aquacultuursector.
-